

De Dame met de Cowboyhoed

Elke ochtend stap ik vlak bij de Schreierstoren op de Prins Hendrikkade uit bus 100 die me vanuit Purmerend naar Amsterdam gebracht heeft. En dan loop ik, weer of geen weer, naar de Plantage Muidergracht. Ik vind dat de ideale manier om je op de komende dag voor te bereiden en laat alvast het programma van die dag de revue passeren. Zo doorloop ik als ik les moet geven in gedachten nog eens het college dat ik ga geven. Het probleem bij het lesgeven is nooit *wat* je gaat vertellen maar *hoe* je het vertelt. De woordkeus (en notaties) vind ik erg belangrijk en veel van mijn voorbereidingstijd - zeker als ik een college voor de eerste keer geef - gaat zitten in het zoeken naar de juiste woorden. Als ik de syllabus zelf geschreven heb is veel van dat soort denkwerk al gaan zitten in het schrijven van de tekst. Een voorbeeld. Als het over aftelbaarheid van een verzameling A gaat dan begin ik niet te praten over een bijectie van A naar \mathbb{N} , maar zeg ik dat je de elementen van A op een rij kunt zetten (kunt nummeren) zo, dat ze allemaal aan de beurt komen. Later mogen bijecties ter sprake komen. En als het gaat om het introduceren van groepen, zal ik in het begin liever de operatie met een sterretje aangeven dan meteen met een plus- of maalteken.

Op mijn route zijn er veel gebouwen die de aandacht trekken. Het geeft me altijd weer een kick wanneer ik bedenk dat op de plaats waar ik loop al honderden jaren geleden voorgangers van mij hetzelfde deden. Zo heeft op nummer 131 van het eerste zeventiende-eeuwse deel van de PHkade Michiel de Ruyter nog gewoond. Iets verderop is de Montelbaanstoren te zien. Vlak daarna het gebouw van de West-Indische Compagnie aan de rechterkant. Aan de overkant van de weg ligt het nieuwe moderne New Metropolis als een schip op zware zee.

Een enkele keer gebeurt het dat een flink aantal studenten te laat op college is omdat er iets mis is met de metro of omdat er gestaakt

wordt bij het openbaar vervoer. Dan vraag ik wel eens waarom ze dan niet zijn komen lopen. En zeg dat ik dat elke ochtend doe. Met ogen van ongeloof kijken ze me dan aan! Wie weet zijn het over een jaar of tien wel fanatieke Pieterpadders!

Verder met de wandeling. De hoek om bij de Schippersgracht, Kadiksplein, bij het Koffiehuis van den Volksbond (waar je kunt eten, aanbevolen!) onder het poortje door naar het Entrepotdok. Langs de tot woning verbouwde pakhuizen met de namen van steden, ongeveer op alfabetische volgorde. Bij Gouda sla ik rechtsaf, over de Nijlpaardenbrug, langs Artis en het B&W-café, linksaf, Plantage Middenlaan. Aan de rechterkant de hoeden-tassen-schoenen-riemen-winkel (ook aanbevolen, kijk binnen je ogen uit!). Hoek om, de Plantage Lepellaan in, met in de verte gebouw Euclides. Langs de kamers van de bejaarden in Sint Jacob. Op de vensterbanken plantjes, bloemen, souvenirs, foto's, werkstukjes van kleinkinderen. Uit een van die kamers lacht de Dame met de Cowboyhoed me altijd toe vanaf haar vaste plek op een kastje als ik langs loop. Een foto van de dochter van de bewoonster? Of van de schoondochter? Die op vakantie in Texas is geweest, of misschien wel geëmigreerd is naar de VS?

Vanochtend was die kamer leeg en was de behanger van het verzorgingshuis aan het werk. Ik weet wat dat betekent, de woning wordt in orde gemaakt voor weer een nieuwe bewoner. Nooit meer een blik wisselen met de Dame met de Cowboyhoed. Ik zal haar missen...

Peter de Paepe